

Пресвета Богородица је знак на путу који нам указује куда треба да идемо

На празник Успења Пресвете Богородице – Велику Госпојину, 28. августа 2026. године, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је началствовао светом Литургијом у манастиру Раковица.

После читања светог Јеванђеља Његова Светост Патријарх је беседио:

— Пресвета Богородица је знак на путу који нам указује куда треба да идемо. Својим речима, када се суочила са надумном тајном, са чињеницом која не може да се објасни умом, са чињеницом коју не може да смести у себе људско биће, али са чињеницом коју има способност да прихвати срце, срце које има веру, савршену веру, суочила се са тим да каже Богу „да” на оно што је људима немогуће. Онда, дакле, када је обавештена да ће Син Божји преко Ње постати човек, изговорила је те судбоносне речи, судбоносне за читав људски род и за оне који су били пре Ње, и за Њено време, и после Ње до краја света. Те судбоносне речи гласе: Ево слушкиње Божје, нека ми буде по речи твојој (Лк 1,38). То су, драга духовна децо, речи које ослобађају, речи које премештају горе, речи које чине чуда, речи које исцељују и уцељују, речи које су спасење, речи које откривају истинску и праву људску природу и њен

став и однос према речи Божјој, према вољи Божјој. Те су речи и речи којима нас је научио Господ Христос наш да се њима молимо: Да буде воља твоја, како на небесима тако и на земљи. Дакле, сва је тајна у томе, браћо и сестре, да ли ћемо чути реч Божју и реч Његове Мајке, Пресвете Богородице, и једанпут за свагда рећи: Нека буде воља твоја. Ево слушкиње Божје, ево слуге Божјег, нека ми буде по речи твојој.

— И ево, браћо и сестре, то је Пресвета Богородица. Зато се данас радујемо што Њено име слаavimo, што ју је Господ поклонио роду људском, што нам је поставио да нам буде пример и углед, и што нам је дао могућност да онда када се Њој истински и смирено са поверењем молимо, знамо да ће Она разумети, да ће прихватити, да ће бити уз нас и да ће се заједно са нама и у наше име молити Сину Њеном и Богу нашем, а да ће онда и Њене молитве имати много већу снагу него молитве читавог света — беседио је Патријарх Порфирије чију беседу у целости можете прочитати ОВДЕ.

Његовој Светости Патријарху Порфирију су саслуживали: преосвећена господа викарни епископи хвостански Алексеј и липљански Доситеј; протојереј-ставрофор Бранко Митровић; протојереји Горан Мишановић и Милан Симић; протонамесник Александар Милутиновић; протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић; као и ђакони Василије Перић и Милош Младеновић.

+++

Подизање манастира Раковице, посвећеног Светим архангелима Михаилу и Гаврилу, народно предање смешта у време владавине српских краљева Драгутина и Милутина. Међутим, савремена истраживања наводе на другачије податке. Најстарији писани документ, у коме се помиње манастир Раковица, под именом *Racauicense monasterium*, налазимо у путопису Феликса Петанчића из 1502. године, а који је штампан у Бечу 1522. године. И турски извори га помињу у попису из 1560. године међу осталим црквама и манастирима у околини Београда. У многome помаже решавању питања настанка манастира повеља влашког војводе Константина Бранковeана – Бесарабе издата манастиру Раковици, за који каже да је „сazидан и из темеља подигнут од стране доброг хришћанина, почившег Радула војводе, који је протеклих година био господар ове земље (влашке)“. Током историје је постојало више влашких војвода са овим именом, тако да је дискутабилно ко је ктитор. Узевши у обзир историјске прилике и односе између Срба и Румуна, вероватно да је у питању био влашки војвода Радул Први Црни (око 1377-1385), зет кнеза Лазара. Дакле, на основу овог податка можемо да изведемо

закључак да је манастир настао током владавине кнеза Лазара.

Због честих турских пљачки, манастир је крајем 16. века премештен са првобитне локације на садашње, скровитије место. Током наредних векова више пута је страдао у ратовима. У аустријско-турским ратовима монаси су бежали у Срем, манастир је пљачкан и паљен, а игуман Софроније је 1790. године сурово погубљен. Упркос тим страдањима, Раковица је увек обнављана и настављала живот.

Велику обнову донео је кнез Милош Обреновић, који је 1822. године саградио конаке и трпезарију, а манастир је остао везан за целу његову породицу. У манастиру су сахрањени чланови династије Обреновић и устанички јунак Васа Чарапић. Посебну улогу Раковица је имала и у просвети. У њему је отворена прва монашка школа у Србији и покренута црквена штампарија, а у 19. веку (1800-1930) и

spc.rs